

[Mølgaard.]

principper, der gjaldt før 1. april 1969, må vi tage afstand. Vi har haft et sådant forslag fremme her i folketinget også i sidste samling, og vi tog afstand dengang, idet vi bekvilede, at man ad den vej kunne sikre en faktisk neutralitet i arbejdsformidlingsfunktionen. Der foreligger ikke indtil nu nyere oplysninger, som kunne tyde på, at en neutralitet nu kan tilvejebringes ved at føre det tilbage til det apparat, som man af gode grunde forlod i 1969, i øvrigt med LOs fulde indforståelse.

Med hensyn til nr. 4 om, at lønmodtagere uden tab af dagpenge skal kunne nægte overtagelse af arbejde, hvis der er over 10 km afstand imellem bopælen og arbejdspladsen, så må vi bestemt sige nej til et sådant rigoristisk påbud. Der kan være invalider, der kan være andre, som er handicappede af den ene eller den anden ørund, for hvem 10 km er alt for lang en afstand. Jeg har nu i øvrigt også indtryk af, at arbejdsformidlingsfunktionen tager hensyn til sådanne særtilfælde. Jeg har også indtryk af, at man tager hensyn til, hvordan transportmulighederne overhovedet er. Jeg mener, at et rigoristisk påbud om 10 km vil være dårligt, og vi må derfor tage afstand fra det.

Det sidste punkt, der er indeholdt i forslaget, vil vi kigge på. Vi vil ikke tage stilling, før vi har kigget nøjere på det i udvalget.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Freddy Madsen*) (DKP):

Jeg må sige, at i betragtning af, hvordan man ellers ofte betragter vores forslag, så synes jeg, at der fra mange sider er givet udtryk for, at man ser med velvilje, om ikke på forslaget i sin helhed, så dog på en række af punkterne. Det er klart, at vi på de områder, hvor en sådan velvilje er til stede, imødeser en forhandling i udvalget om, hvad der dér kan skabes flertal om.

Men der har jo fra nogle sider været en ret så barsk afvisning af forslaget, på trods af der her, som vores ordfører har understreget, har været sagt mange pæne ord om de arbejdsløse. Der siges mange mærkelige ting.

Hr. Poul Boeg siger, at det primært er

politisk betonet. Hvad har man ellers forestillet sig at man skulle stille af forslag her?

Der tales om at udnytte situationen, og hr. Elmholt siger, at det, det drejer sig om, er at få de arbejdsløse i arbejde. Det er vi da så inderligt enige om, og vi mener også, at vi faktisk i debatterne har fremsat en lang række forslag, der tog sigte på dette formål. Men kendsgerningerne er altså, at vi har 100.000 arbejdsløse. Kendsgerningerne er, at der fra mange sider er udtalt ønske om, at man nu måtte hjælpe de arbejdsløse.

Så fremføres der en række indvendinger mod de enkelte punkter, som jeg skal gå ind på. Jeg vil gerne med det samme medgive hr. Erling Dinesen, at det naturligvis er en fejl i udformningen af forslaget, at det ikke i punktet om den fulde dækning har været angivet, at det naturligvis drejede sig om maksimumssatser. Jeg ved ikke, hvor mange der har troet på, at vi virkelig kom her og foreslog, at nu skulle folk ikke have 100 pct. erstatning, men nu skulle de have 120 pct. erstatning. Det har naturligvis ikke været hensigten. Men det er overordentlig svært — og det tror jeg også hr. Erling Dinesen ved — at finde frem til nogle retningslinjer, som yder retfærdighed i retning af virkelig at give dækning og på den anden side også at sørge for, at der ikke er urimeligheder til stede. Derfor har vi altså valgt at foreslå, at maksimumsgrænserne skulle ligge omkring gennemsnittet enten i fagene eller brancherne. Det er ikke nok i fagene, fordi der jo også findes det store Specialarbejderforbund, hvor der også må tages hensyn til de enkelte brancher.

På den baggrund vil jeg også godt understrege, at det er forkert at sige, at der gives overdækning med vores forslag. Man siger, at det ikke er rimeligt at give 100 pct. dækning, for der er også udgifter forbundet med at gå på arbejde. Ja men det giver heller ikke 100 pct. dækning. Hvis man tager gennemsnittet i fagene og i brancherne og dertil lægger, at reguleringen kommer kvartalsmæssigt bagud, så bliver der jo ikke tale om nogen fuld dækning, men det er, så vidt vi kan se, det nærmeste, vi kan nå frem til på nuværende tidspunkt.

Jeg kan ikke forstå, at man ikke i en tid, hvor der findes i hundredvis af arbejdere, der allerede nu falder for 26 ugers bestem-